

1884-10-20

þÿ £ ¬ » À¹ 3 3/4 - ± Á . 3 4

Library of Neapolis University Pafos

<http://hdl.handle.net/11728/10246>

Downloaded from HEPHAESTUS Repository, Neapolis University institutional repository

ΣΑΛΠΙΓΓΕ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΑΤΥΡΙΚΗ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΕΤΟΣ Α'.

ΑΡΙΘ. 34.

Συνδρομή υποχρεωτική έτησια προπληρωτέα εν Κύπρω Σελ. 8. Έν τῷ ἐξωτερικῷ Σελ. 12.
 Ἄρθρα σύμφωνα τῷ προγράμματι τῆς "ΣΑΛΠΙΓΓΟΣ" καταχωρίζονται δωρεάν. Εἰδοποιήσεις καὶ διατριβαὶ κατ' ἀποκοπήν.
 Πᾶσα ἀποστολὴ ἀφορῶσα τὴν "ΣΑΛΠΙΓΓΑ" δεῖν νὰ διευθύνηται τῷ Συντάκτῃ Σ. ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΩΙ εἰς Λεμεσό.
 Editor S. HOURMOUZIOS LIMASSOL.

Μὴ πράττε ἔργα τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσίς σοὶ προξενεῖ ἐντροπήν, διότι γρήγορα ἢ ἀργὰ θὰ φανερωθῶσι.

ΚΥΠΡΟΣ.

ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

20, ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1884.

Η ΑΡΕΤΗ ΔΕΝ ΑΝΤΑΜΕΙΒΕΤΑΙ.

Ρίψατε βλέμμα ἐταστικὸν ἐν πᾶσιν ἐνδιακτιήματι τῆς Ἀρετῆς, καὶ θέλετε πεισθῆ, ὅτι καὶ ἡ ἀξιοτιμία αὐτῆ Κυρία, ἀλλάξασα σύστημα, ἀγαπᾷ νὰ κατοική ἑπλέον εἰς μεγαλοπρεπεῖς ριχίας καὶ νὰ περιβαλλῆται διὰ λαμπρῶν, τοῦ συρμού καὶ αὐτῆ, φορεμάτων. Ἡ δὲ ληστροποιήθη μετὰ τῆς αὐτοῦ Ἐκλαμπρότητος τοῦ Πλούτου, ἔστρεψε τὰ νοῦτα πρὸς τὴν ἀτυχῆ Πτωχείαν, αὐτὴ αὐτὴ ἦν ἐνομιζομένη μέχρι σήμερον ὡς μὴ πειοῦσαν διακρίσιν μεταξύ πλουσίου καὶ πένητος, καὶ ὡς μὴ περιφρονοῦσαν τὰς πτωχικὰς καλύβας. Παντοῦ Ἀρετὴ ὑπὸ Πλούτου· σπανιώτατα Ἀρετὴ ὑπὸ Πενίας· ἡμεῖς τέλος πάντων δὲν τὴν βλέπομεν τί συμβαίνει ἀρὰ γε;

Προτὸν νὰ ἐγκύψωμεν βαθύτερον εἰς τὸ ζήτημα δὲν δυνάμεθα οὔτε τῆς Ἀρετῆς νὰ μεμφθῶμεν ὡς προσωποληπτύσης; ἡ ἐκλεγούσης τὰ οἰκητήρια, οὔτε τῆς Πτωχείας ὡς μὴ συσχετιζομένης ἢ μὴ συμβιβαζομένης τῇ Ἀρετῇ ἀνάγκη λοιπὸν νὰ ἐξετασῶμεν καλῶς ἂν τὸ φαινόμενον τοῦτο ἦνε πραγματικόν, ἢ ἂν ὁ ὀφθαλμὸς μᾶς ἀπατᾷ.

(1) πλοῦτος ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, εἰ μὴ πάντοτε, εἶνε τι ἐξέχον, εἶνε τι ἐφ' ὃ ἐλκύεται καὶ ἄκον τὸ βλέμμα, εἶνε τι ὀγκῶδες καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀμέσως ταῖς αἰσθησεῖσιν ἡμῶν ὑποπίπτον εἶνε τέλος, τὸ μόνον ἴσως ἐπιδεικτικόν ὡς τοιοῦτος λοιπὸν, καὶ πᾶν τὸ συνυπάρχον αὐτῷ καὶ

συμβαδίζον μετ' αὐτοῦ, εἴτε ἐξ αὐτοῦ ἀπορρέον, εἴτε ἀνεξαρτήτως τῆς υπάρξεως αὐτοῦ ὑφιστάμενον, συνανησοὶ καὶ τοῖς πᾶσι κατακινῶν καὶ γνωστὸν ἀποκαθίστησιν, ἐστὶ δ' ὅτε τὰς μὲν κακίας ἐλαττοῖ, τὰς δ' ἀρετὰς μεγαλοποιεῖ καὶ ἀνωτέρας τοῦ πραγματικοῦ ἐπιδεικνυσιν.

Εἶνε τις πλούσιος καὶ ἀρκετὰ κακός; σὺν τῷ ἐπαίνῳ τοῦ πλούτου καὶ ἡ ὀλίγη κακία ἐπικρίνεται. Εἶνε τις πλούσιος καὶ ὀλίγον εὐειδής; σὺν τῷ θαυμασμῷ τοῦ πλούτου θαυμάζεται καὶ ἡ μεγάλη ὠραϊότης. Εἶνε τις πλούσιος καὶ κάπως κηλός; σὺν τῇ περὶ πλούτου εὐφημίᾳ καὶ εὐφημομνεῖα τῆς πολλῆς καλῶσύνης τοῦ ἀνδρός γίνεται. Οὕτω λοιπὸν ὁ πλοῦτος ὄχι μόνον γίνεται ἀφορμὴ νὰ διακωδωνίζηται πᾶσα ἀρετὴ ἢ κακία, ἀλλὰ καὶ μέσον μεγαλοποιήσεως καὶ τῆς ἐπὶ τὸ ὑπερβολικότερον παραστάσεως τῆς μὲν, καὶ ἐλαττώσεως τῆς δὲ ἀποκαθίσταται.

Ἄλλ' ἡ Πτωχεία; εἶνε τι συγκαλυπτόμενον εἶνε τι περισυστελλόμενον εἶνε τι κρυπτόμενον, εἶνε τι τὸ ὅποιον ἀποστρέφεται τὸ βλέμμα ἐπομένους πᾶν τὸ συνυπάρχον αὐτῇ εἴτε ἐξ αὐτῆς ἀπορρέον, εἴτε ἐξ αὐτῆ, τῆς φύσεως ἐκάστου, περισυλλέγεται, συγκαλύπτεται, συνήπτεται τῇ πτωχείᾳ, ἥτις ὁμῶς κατὰ διάφορον ὅλως τοῦ Πλούτου τρόπον, τὰς μὲν κακίας μεγαλοποιεῖ, τὰς δ' ἀρετὰς ὑποβιάζει εἰς μικρὰν ὅλως ἀξίαν.

Εἶνε τις πτωχὸς καὶ ὀλίγον κακός; «Ὁ Θεὸς ποῦ δὲν τοῦ ὄωσε δόντια—λέγομεν—εἰδὲ θὰ τρωγε τὸν κόσμον δ-

λον». Εἶνε τις πτωχὸς καὶ ἀρκετὰ εὐειδής; «κρίμα 'ς τὸν (ἢ τὴν),—λέγομεν—κ' εἶνε πτωχός». Εἶνε τις πτωχὸς καὶ ἀρκετὰ καλός; «Καὶ κακὸς ν' ἦνε—λέγομεν—τί... ἔμπορεῖ νὰ κάμη;». Οὕτω λοιπὸν ἡ Πτωχεία μεγαλοποιεῖ τὰς κακίας, ὑποβιάζει δὲ τὰς Ἀρετὰς.

Ἄλλ' ὤμεν δίκαιοι· οὔτε ὁ Πλοῦτος πταίει οὔτε ἡ Πτωχεία· οὔτε δηλ. ὁ Πλοῦτος μεγαλοποιεῖ, οὔτε ἡ Πτωχεία ἐλαττοῖ τὰς Ἀρετὰς, διότι ἡ Ἀρετὴ εἶνε πάντοτε Ἀρετὴ καὶ ἡ κακία πάντοτε κακία· ὀφείλομεν δὲ νὰ ὁμολογήσωμεν—καὶ ἡ πραγματικότης ἐγκρίνεται εἰς τοῦτο—ὅτι ἀνάλογος ὁμοίως Ἀρετῆς ὑπάρχει καὶ παρὰ τῷ Πλούτῳ καὶ παρὰ τῇ Πτωχείᾳ· τίς ἔμῳς διχοστρέφει τὰ πράγματα; Ἡ μοχθηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ ἀξία τοῦ πτωχοῦ εἴτε φυσικὴ, εἴτε ἠθικὴ παροράται καὶ ἀποσκορνίζεται· καὶ αὐτὴ δὲ ἡ τιμιότης του θεωρεῖται ὡς ἐπὶ τῷ πλεῖστον πλαστὴ καὶ ἐπιτετηθευμένη.

Ἡ Πτωχεία ἐν Κύπρῳ δὲν ἀνηφοῖ τὸ γένος, ἀλλ' ὁ Πλοῦτος. Πάππος ἢ πρόπαππος πλούσιος καὶ ἰσχυρός, δίδει καλὴν φήμην εἰς τὸ γένος του. Οἰκογένεια δὲ τοιαύτης φήμης προσέχει πολὺ νὰ μὴ ἀναμυχθῆ μετὰ γενεᾶς ἀσπίμου καὶ πτωχῆς, ἀδιάφορον ὅσον τιμῆς, ἀδιάφορον ὅσον ἐργατικῆ καὶ ἂν ἦνε αὐτὴ.

Εἶμαι πλούσιος π. χ. ἔγω υἱὸν ἢ θυγατέρα; φροντίζω νὰ συζεύξω τοῦτον ἢ ταύτην μετ' ἄλλου ὁμοίως πλουσίου, ὁμοίως εὐκαταστάτου· οὔτω δὲ παρορών-

ται και απορρίπτονται νέοι τίμιοι και ήθι-
κώτατοι ικανοί την τή φήμη και την
άξίαν της οικογενείας εν ή θ' άνκνιχθώ-
σι να διατηρήσωιν αλλά τούτο είνε ά-
τοπον. Καί ο ήθικός και τίμιος πλούσι-
ος, είνε ίσος τώ τιμίω και εργατικώ πτω-
χώ· διατί λοιπόν να παρκαμλώνται οι
τοιούτοι νέοι και να μη άνκνιγνύονται
εις τά πλούτη των πλουσιων διά να
βραβεύηται ούτω; ή τιμιότης και ή ικα-
νότης ενός νέου;

Πάν ο,τι λάμπει δέν είνε χρυσίον·
ένώ χρυσίον δύναται να εύρεθή και έν
τοίς πλέον ακαθάρτοις μέρεσι. Πά; άν-
θρωπος προσκτάται άρ' έχυτοϋ την άξι-
αν και ικανότητά του, ουδεμίαν δ' έ-
πιρροήν έχει εις τούτο ο πλούτος; και τό
γένος ως πολλάκις είδομεν σύμφωνος
πρός την ιδέαν μας τούτην είνε και ο
έξης έμμετρος μύθος διά τού όποιου δι-
δομεν πέρας εις τάς υπό πολλών, ίσως,
θεωρηθητουμένας ως φλυαρία; ταύτας.

Φλόξ και καπνός.

Ο καπνός συλλογισμένος

Ής την μητέρα του την φλόγα έλεγε με
άπρναν,
—Διατί κ' εγώ μητέρα, δέν μου λέγής
την αιτίαν;
διατί κ' εγώ δέν λάμπω, ένώ είμαι
γεννημένος
άπό σε την φλόγα ήτις πνυτού τούτην
λάμψιν χύνης;
και τον σκοτεινόν υιόν σου διατί δέν τον
λαμπρύνεις;—
Έμειδίασεν εκείνη και τώ είπεν—Αί
παιδί μου;
ή έρώτησίς σου αυτή δέν μ' εκπλήττει
παντελώς
διατί δέν σε λαμπρύνει ή λαμπρότης ή
δική μου;
την αιτίαν τούτου όλοι την εξεύρουσι
καλώς.
Ακουσε λοιπόν καπνέ μου, τί φρονούσι
περί τούτου·
(Και εις τούτο πάς μεγάλος καλόν είνε να
πεισθή)
Έκαστος διά να λάμπη πρέπει και άφ'
εαυτοϋ του
ν' άποκτήσῃ και την λάμψιν, όχι να την
δανεισθή.
Διά τούτο και τά τέκνα διά να άνα-
δειχθώσι
δέν άρκει άπό μεγάλους κ' εγγενείς να
γεννηθώσι.

Φίλοι μου χωρικοί.

Σας είπα και άλλην φοράν, ότι πρέπει
να προσέχητε άπό εκείνα τά όποια ή
Κυβέρνησις έμποδίζει, διά να μη πλη-
ρώνητε όχρέα πρόστιμα και να φυλακί-

ζησθε, αλλά σεις δέν χαπνίζετε· έβάλε-
τε πείσμα, φαίνεται, να γεμίτητε τό τα-
μείον της Κυβερνήσεως άπό πρόστιμα,
και άδιάφορον άν μείνητε σεις χωρίς βρα-
κί. Προχθές δύο καφετζήδες άπό τό χω-
ρίον Μονήν, εξήτησαν και έλαβον άδει-
αν άπό την Κυβέρνησιν διά να πωλήσω-
σι μίαν μόνον ήμέραν πτώ, και όμως
ένώ ύπήρχον εις τό χωρίον των ύπάλλη-
λοι της Αστυνομίας και τούς έσυμβού-
λευσαν να μη πωλήσωιν ποτά περισσό-
τερον της μίας ήμέρας, διότι θα κατα-
δικασθώσιν εις βαρύ πρόστιμον, εκείνοι
έξηκολούθουν να πωλώσιν επί 3—5 ήμέ-
ρας, κατόπιν δέ άφού τούς κατήγγειλεν
ο αυτός ύπάλληλος, και έπλήρωσαν 10
λίρας άγγλικάς πρόστιμον, παραπονούν-
ται έναντίον τού ύπάλληλου, διότι τούς
έπρόδωσεν ένώ είνε χριστιανός και όλο-
μάζεται Αναστάσιος, και ότι δέν έπρεπε
να τό κάμη, διότι και ο ίδιος εξήτησε
ραγήν άπό αυτού; κατά τάς ήμέρας καθ'
ας δέν είχαν άδειαν, και τά τοιαύτα.

Αλλά ακούσατε να σας πώ φίλοι μου χω-
ρικοί. Υποθέσατε, ότι στέλλετε και σεις
τόν υιόν σας να πηγαίνη κάθε ήμέραν να
βλέπη τό άμπελι σας ή τό περιβολούδι
σας να μη καταβαίνουν μέσα ζωά ή άν-
θρωποι να τρώγουν τά προϊόντα σας, ο δε
υιός σας πηγαίνει εκεί και μένει σύμφω-
νος με 2—3 άλλους ή με κανένα βοσκόν
και κατεβάζουν τά ζωά των ή εκείνοι
και τρώγουν όσα θέλουν άπό τά όπωρι-
κά σας; μετά ταύτα άφού τό μάθετε
τούτο ποϋ έκαμεν ο υιός σας, πόσην
άρά γε τραμουντάναν θα ύποφέρη, ή ρά-
χη του κ' ή κεραλή του άπό τά χέρια
σας; Έτσι είνε και ή Κυβέρνησις· ο-
ρίζει νόμους, διατάττει τούτο, έμποδίζει
εκείνο, μα καλά ή κακά, ο Θεός κ' ή
φυγή της πιά· στέλλει λοιπόν τούς ύ-
πάλληλους της διά να κάμνουν ο,τι θέ-
λει, και να φυλάττουν να γίνεται ο,τι
θέλει· πώς δύναται λοιπόν ο ύπάλληλος
έκείνος ο όποιος είνε ώρισμένος να ύπη-
ρετήσῃ πιστώς, να παραμελή και να μη
πράττη τά χρέη του άριστά μάλιστα θα
τιμωρηθή αυστηρά ότν φανή τοιούτος;
Είνε δυνατόν να γείνη τίποτε και να μεί-
νη μυστικός; Τώρα σεις θέλετε να φω-
νάξω και να πώ «Διατί ή Κυβέρνησις να
πήρη τέτοιον βαρύ πρόστιμον και να ά-
φανίσῃ τούς ανθρώπους; είνε άδικία με-
γάλη αυτή» και τέτοια, άλλ' αυτά είνε
κουρουφέξαλα· παραδες δέν κάμνουν,
διότι άδριον άν τό κάμουν και άλλοι τού-
το, θα πληρώσωσι και εκείνοι τάς 10
λίρας, διότι ο νόμος είνε τοιούτος· και ο
νόμος κρίνει και αυτήν την Βασίλισσαν.
Τό μόνον ποϋ πρέπει να σας πώ είνε να
προσέχετε να μη πράττητε τίποτε ά-
πό εκείνα τά όποια έμποδίζει ή Κυβέρ-

νησις, διότι θα καταστραφήτε άπό τά
πρόστιμα. Έάν οι καφετζήδες κύτοι
έζήτουν άδειαν διά τρεις ήμέρας να πω-
λώσι ποτά, θα έδιδον μόνον 3 σελλίνα·
διά να μη δώσωσι όμως 6 σελλίνα· και
οι όσο, έδωσαν 10 λίρας κ' είπαν κ' ένα
τραγούδι. Να λοιπόν πώς αληθεύει ή
παροιμία ποϋ λέγομεν «τό σχοινί τοϋ
χωριάτη μόνον δέν φυάνει και διπλόν πε-
ρισσεύει». Αύτα λοιπόν σας λέγω και
σκεφθήτε άν αυτά πρέπει να πώ διά τό
καλόν σας ή όχι.

Σάν κομήτης έξερνα μς κατέβη την
προχθές Τρίτην πρωί (16 Ισταμένου) εις
Λεμησσόν τό πολεμικόν «Ακαμπος»
και μ. μ. της αύτης ήμέρας ανεχώρησε·
ποϋ ήτο κ' έφάνη έξαφνα; διατί ήλθε;
και άφού ήλθε διατί έφυγε; τοιαύτα οι
περιεργοι ήρώτων ήμάς, κ' ήμεις έρωτώ-
μεν σας, και σεις έρωτάτε άλλους να
δώση γύρον και να επαναληφθή ή έρώ-
τησις εις δευτέραν έκδοσιν.

Προχθές Πέμπτην (18 8βρ.) έσπέρας
ραγδαία βροχή μετ' άστραπών και βρογ-
τών ήρξατο περί την 1 και ήμισειαν με-
τά τό μεσονύκτιον ώραν πίπτουσα έν Λε-
μησσώ μέχρι της 2 ώρας καθ' ήν τρο-
μεροτατη βροντή παρακολουθήσασα ά-
μέσως άστραπήν, φωτίσασαν σύμπαντα
τόν όρίζοντά, συνετάραξε σύμπασαν την
πόλιν, ήτις μετά φόβου περιέμενε την
προσεγγίζουσαν ήμέραν καθ' ήν ύπόπτευ-
εν, ότι έμελλε να ιδη θύματα κερυνού,
διότι τοιούτον αληθώς προεμήνυεν ή τε
άστραπή και βροντή εκείνη. Την επι-
ούσαν μετά πλμύων καρδιας ήρώτα έ-
καττος τόν γείτονά του, ότε διεδόθη ή
είδησις, ότι νατά την συνοικίαν Μαρ-
θεφτών έν τη οικία του κ. Λουκά Λου-
καίδου κερυνός ενσκήψα; διήλθε τέσσα-
ρα δωμάτια εις τά τρία των όποιων έ-
κοιμώντο γονεΐς, τέκνα, ύπηρεται· πλήν
χάρις τώ Θεώ! άνωθεν προσκεφαλάου
τού ύπηρετου ο κερυνός διέρρυξεν έρμά-
ριον και συνέτοιψεν έν αυτώ φιάλην πλή-
ρη έλαιου, πλησίον κλινών σιδηρών, έφ'
ών έκοιμώντο παιδία και άνθρωποι, συνε-
τρίβησαν τοίχοι, έθλάσθησαν διάφορα
άντικείμενα, άλλ' ουδεις των ανθρώπων
έπαθε, πράγμα αληθώς θαυμάσιον.

Εξωτερικά θάχετε με τό άλ-
λο.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ Λεμησσού
(λίρα Άγγλιας Γρ. 132.)
Κρασία άπισσα τό γομ. Γρ. 175—185
Κρασία συνήθη ,, 160—170

Κρασιά μία τὸ γομάρι. 130—145

Ρακή σούμα: 19 βαθμ. ἢ ὀκτὰ 2, καὶ 15—2 καὶ 16.

Χαρούπι καὶ χαλεπικὸν καντάρι γρ. 82½—83 εἰς τὰς ἀποθήκας;

Λευκωσίας (λίρα Ἀγγλ. Γρ. 182.)

ὁ σίτος τὸ κοιλὸν (22 ὀκ.) Γρ. 21—22.

ἡ κριθή ,, [16ὀκ.] 11—13.

ἀλεύρι ἐντόπιον ἢ ὀκτὰ 50—51 παραδ.

τὸ κρέας ἢ ὀκτὰ γρ. 8—9.

ΦΥΡΑΗΝ ΜΙΓΑΗΝ.

Ἐγκαλῶ τὸν Ἀστυνόμον Λεμηστοῦ εἰς τὸν κ. Φίσιερ, ἢ τὸν κ. Φίσιερ εἰς τὸν Ἀστυνόμον. τὸ πρᾶγμα εἶνε τὸ αὐτό, διότι μ' ἐδάγκασαν οἱ σκύλλοι του. Μάθετε ὅλοι, ὅτι εἶνε ἀπηγορευμένον νᾶχετε ἐλευθέρους σκύλλους οἱ ὅποιοι ξεύρετε, ὅτι δαγκάνουν, ἀλλ' ἢ ἀπυγόμενοι αὐτὴ δὲν φθάσει μέχρι καὶ τῶν ὑψηλῶν ὑπαλλήλων. ἐντρέπεται βλέπετε νὰ τοὺς πλησιάσῃ. ἀλλὰ ἔχουν ἀνάγκην ἄρα γὰρ αὐτοὶ οἱ ὅποιοι φυλάττουν καλῶς τὴν τάξιν, νὰ ὑπόκεινται καὶ εἰς τοὺς περὶ τάξεως νόμους;

Κακὴ τύχη εἰς τοὺς ἀμαξιάτας ἂν συναντήσουν εἰς τοὺς δρόμους τὴν ἀμαξίαν του. ἂ μὲσω σημειώνονται, διότι δὲν πρέπει νὰ εὐρίσκηται ἀλλήλη ἀμαξία εἰς τὸν δρόμον ὅταν εὐρίσκηται τοιαύτη Κυβερνητικὴ, κατὰ τὸ Σύνταγμα, καὶ πληρώνουν πρᾶσι μόν. Κουτοὶ ἀμαξιάδες! ἀντὶ νὰ σᾶς σημεύωσιν ὅτι κείνος σᾶς, ποῦ περιφέρεται ἄνευ ἐμπορικῆς τινος ἐργασίας, σημειώσατε σεῖς ἐκεῖνον νὰ μάθῃ νὰ ἐμποδίζῃ τὴν ἐργασίαν σας; ἢ νὰ γνωστοποιῇ διὰ κήρυκος πότε θὰ περάσῃ, ἀπὸ τὸν δεῖνα δρόμον, καὶ πότε θὰ εὐκρεστηθῇ νὰ ἀφήσῃ ἐλευθερὸν τὸν τάδε δρόμον, διὰ γὰρ προσέχουν οἱ ἀμαξιάδες νὰ μὴ εὐρίσκωνται ἐκεῖνον τὸν δρόμον κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. Ἄλλο. προσέξατε καλῶς! ὅταν περᾶ ἀπὸ τὸν δρόμον πεζοὶ ὅσοι εὐρίσκεσθε ἐκεῖνον τὸν δρόμον νὰ κολλᾶτε καλὰ καλὰ τὴν ῥάχιν σας ἐς τοὺς τοίχους, διότι ὁ δρόμος δὲν τὸν χωρεῖ, καὶ σᾶς δίδει καμὴν μπαστουλιάν, ὡς ἔκαμε προχθὲς ἐς ἕνα φίλον μου, ἐς τὸ μέσον τῆς ἀγορᾶς.

Ἐπανέρχομαι κ. Φίσιερ καὶ εἶπὼν λέγω, ὅτι πρὸς χάριν σου θὰ ἦμαι πιστὸς ἀναγραφεὺς τῶν ἀνδραγαθημάτων σου καὶ ἀμισθοῦ μάλιστα. Ἀλλὰ τὸ πόδι μου τὸ τρύπησαν οἱ δύο σκύλλοι σου ποῦ ὤρμησαν πάνω μου σὺν Ἀστυνόμοι νὰ μοῦ ἐμποδίσουν τὸ πέρασμα. Νὰ τί θὰ πῇ δάκρυος ποῦ βγῆλλει μισητὰς ὁμοίους του. τί; δὲν πιστεύεις; Ἐρώτα τὴν δουλάν σου καὶ τὸν Ἀγγλον ποῦ ἦτο μαζὶ τῆς τὸ παρελθὸν Σάββατον [13]25 8βρ.] ἐσπέρας, καὶ βράβευσε τοὺς μισητὰς σου.

Καλὴν ἀρχὴν ἔβρεξε κομμάτι ὁ Ὀκτώβριος καὶ τὸ νερὸν ποῦ πίνομεν μετεβλήθη ὡς ἐκ θαύματος εἰς Πύρρον [ποτὸν δισυρητικὸν Ἀγγλικόν]· ἐπειδὴ ὁμοίως ἡμεῖς δὲν εἴμεθα συνειθισμένοι ἐς τὰς πύρρας, διὰ τοῦτο μερικοὶ παρεπονούντο καὶ δυσκόλως τὸ ἐπίνον· ἀλλὰ καθὼς πᾶμεν ἐλπίζομεν νὰ καταστήσῃ κοινὰ καὶ τότε θὰ τὸ πίνωμεν μὲ εὐχαρίστησιν.

Διάλογος γέροντος καὶ νέου.

—Γ. Βρὲ σύ! δὲν ἐντρέπεται καὶ ἤλθε εἰς ἐδῶ μέσα ἐς τὸ καφενεῖον ποῦ τραγουδοῦν καὶ χορεύουν γυναῖκες! δὲν παρατηρεῖς πόσον αἰσχρὰ χορεύει ἐκεῖνη ἡ Ἀρμενίς;

—Ν. Ἦλθα νὰ διασκεδάσω κομμάτι θεῆ.

—Γ. Νὰ διασκεδάσῃς; νὰ σκάσῃς! δὲν αἰσθάνεται καθόλου τὸ μάταιον τῆς ἀνθρωπότητος; ἔξω γρήγορ' ἀπ' ἐδῶ.

Τὴν ἐπιούσαν ἡμέραν τὸ αὐτὸ μέρος οἰαυτοί.

—Ν. ὦ θεῆ! τί γυρεύεις ἐδῶ μέσα, δὲν ἐντρέπεται νὰ βλέπῃς ἐκεῖνον τὸν αἰσχρὸν χορὸν;

—Γ. Εἶμαι σκληρὸς γυνὴ μου ἐγὼ, καὶ ἐσκληρύνθησαν πλέον καὶ ἐντροπή καὶ αἰσθησις.

—Ν. Ναι! εἶπαι εἶνε καὶ ὁ κόσμος τὸ βλέπει; ἀλλὰ δὲν ἀκίπτεσαι καθόλου τὸ μάταιον τῆς ἀνθρωπότητος;

—Γ. Ἰσα ἴσα κ' ἐγὼ ἦλθα ἐδῶ διὰ νὰ λαμβάνω ἀφορμὴν νὰ σκέπτομαι περὶ τοῦτου φιλοσοφικώτερον.

—Αἰ Αἰ Κύριε Δάσκαλε! τί ἔχεις ποκάτω ποῦ τὸ ἐπανωφόρι σου καὶ τρέχει αἷμα;

—Τίποτε ἀδελφέ.

—Μὰ περίεργον! τρέχει αἷμα! εἶσαι πληγωμένος; στάσου νὰ δοῦμεν.

Σηκώνεται τὸ ἐπανωφόρι τοῦ Δασκάλου καὶ εὐρίσκειται ὑποκάτω ἕνας λαγῶς.

—ὦ! Κύριε Δάσκαλε! ἀκατανόητον τοῦτο! διατί κρύπτεις τὸν λαγῶν οὕτω πῶς; ἢ τὸν ἐκλεῖπεις;

—Ἀδελφέ, μὴ με κατηγορεῖς τόσον εὐκολὰ φθάνει ποῦ γίνεις τώρα ἀφορμὴ νὰ ἐλαττωθῇ ὁ μισθός μου.

—Χα χάχα! νόστιμον πρᾶγμα! ποῖαν σχέσιν ἔχει τὸ νὰ φανῇ ὅτι κρατεῖς λαγῶν μὲ τὸν μισθόν σου;

—Μεγίστην φίλε μου καὶ ἰδοὺ. πρέπει ὁμοίως πρῶτον νὰ ξεύρῃς, ὅτι ὁ λαγῶς αὐτὸς εἶνε δῶρον ἐνὸς γνωστοῦ μου κυνηγοῦ, ἀλλὰ δὲν εἶχα πάνω μου χαρτὶ καὶ μελάνι νὰ γράψω μὲ μεγάλα γράμματα, ὅτι εἶνε δῶρον καὶ νὰ τὸ κολλήσω πάνω ἐς τὸν λαγῶν διὰ νὰ τὸν κρατῶ ἐλευθερὰ· ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ λαγῶς τιμᾶται ὡς ξεύρεις μίαν ρουπιάν, ἄμα γνωστὴ ὅτι ὁ μισθός μου εἶνε τόσον πολὺς ὥστε νὰ δύναμαι νὰ τρώγω μίαν ἢ δύο φράγ'· τὸ ἔτος λαγῶν, θὰ θεωρηθῇ ἐπάναγκες νὰ ἐλαττωθῇ, διότι καταστρέφονται τὰ οἰκονομικά τοῦ Σχολείου.

—Καλὴ ἡμέρα Κύριε.

—Κύριε! πρέπει πρῶτον νὰ μοῦ πῆς, πῶς τάχεις μὲ τὸν ἀδελφόν μου δεῖνα;

—καλὰ· μὲ τὸν ἀνεψιόν μου τάδε;— ὠραία· μὲ τὸν φίλον μου δεῖνα;— ἀξιόλογα· μὲ τὸν ἐχθρόν μου τάδε;—

ἐξαιρετα·—Νὰ ξεράσῃς! ἀφοῦ τάχεις ἐξαιρετα μὲ τὸν ἐχθρόν μου, τράβα τὸν ἀραμπᾶ σου καὶ τὸ καλὴ ἡμέρα μου δὲν σοῦ κάμνει.

Αἰ σὺ φίλε ἐκ Κτήματος! μάθε νὰ φέρῃσαι ὡς πρέπει πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους σου· σὲ κατὰ χαρτὶ ποῦ διαβάσει ὁ κόσμος καὶ τὸ ὅποια πιστεύω νὰ μὴ τὰ εἶδες καθόλου σὺ, μεταξὺ πολλῶν ἄλλων παραγγελιῶν εἶνε καὶ τὸ "τίμα τοὺς μεγαλειτέρους σου" χαπαρίζεις καὶ σὺ ἀπὸ τέτοια παραμύθια, ἢ ὄχι;

Περίεργον πρᾶγμα! ἐνῶ εἴχομεν σκοπὸν νὰ γράψωμεν ἡμεῖς διὰ μερικοὺς ποῦ στέκονται μὲς ἐς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἵλονεν τριβῶν τὸ μουστάκι των, καὶ πιστεύω ὅτι καμὴν φορὰν θὰ ξεχάσουν ποῦ εὐρίσκονται καὶ θὰ φωνάζουν "φέρε κ' εἰς ἐμὲ ἕνα καφὲ βαρὺν"· δύο ἐπιστολάς ἐλάβομεν συγχρόνως ἐκ τῆς Λευκωσίας καὶ τῆς Λάρνακος περὶ τοῦ ἰδίου τοῦτου πρᾶγματος. Τὸ μῶλυσμα τοῦτο μεταδίδεται εὐκολοτάτα ὡς βλέπετε οὔτε καθάρσεις φοβεῖται, οὔτε ἀπαγορεύσεις Ἀρμοστικᾶς. Μὰ λοιπὸν κύριοι, μὲσα ἐς τὴν Ἐκκλησίαν πρέπει νὰ τορνεύσητε τὸ μουστάκι; ἢ ἀπαριθμεῖτε διὰ τῶν τριγῶν τοῦ μουστακιοῦ τὰ ἀνομήματα διὰ τὰ ὅποια ἦλθατε νὰ ζητήσητε συγχώρησιν;

Ὅσοι ἐνδιαφέρεσθε διὰ τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Κου. Ἄντ. Καμπανέλλη, μάθετε ὅτι πλησιάζει νὰ τελειώσῃ αὐτὴ εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἔνθα μετέβη πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ἀπὸ τινος Ἐμπρός λοιπὸν! προσευχὴν διὰ νὰ κερδίσητε νὰ τὰς συγχωρῶμεν· εἶδὲ μὴ θεωρεῖται πό μακρὰ.

Γνωστὸν ἀποκαθίσταται τοῖς ἐνδιαφερομένοις, ὅτι ὁ Κος. Κωνσταντῖνος Π. Ζιγγιτζῆς ἐκ Λευκωσίας θὰ ὑπογράψῃ τοῦ λοιποῦ «Κωνσταντῖνος Χατζηπέτρου.»

[Λάρνακι 27 8βρίου 84]

Φίλε Σαλπικτᾶ

Ζητοῦνται ἀμαξίαι ἢ λέμβοι πολλαπλαῖ καὶ πολυάριθμοι ἵνα μεταφέρωσι τοὺς πολίτας ἀπὸ τὸ ἐν μέρος εἰς τὸ ἄλλο ἐν καιρῷ χειμῶνος. Τὸ κακόμοιρον Δημηρχεῖον ἠγόρασε καὶ τὰς πέτρας νὰ στρώσῃ τὰς διαφόρους ρύμας, ἀλλὰ τί νὰ τοῦ κάμῃ; «Τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ μαρναντισμένη».

Κρίμας ποῦ γραφεν ἡ τρουμπέττα διὰ τὴν σύστασιν τοῦ Ἀναγνωστηρίου, διότι μὲν ἀνέτειλε καὶ ἔδυσεν ὡς ἰδιάττων ἀστὴρ μὴ ἀφήσας οὐδὲν ἴχνος τῆς διαβάσεώς του. Κεραυνός.

Φίλε Σαλπικτά

Πρὸ μηνῶν ὑπαλληλός τις τῆς Κυβερνήσεως περιελθὼν τὰ χωρία ὑπέγραψε πολλοὺς τῶν κατοίκων ἵνα βοηθήσωσιν ἄλλοι ὡς ἐργάται, ἄλλοι δι' ἀμαξῶν κ.λ. ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἤθελε κτισθῆ γέφυρα ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Ἰδαλία κατὰ τὴν πρὸς Λευκωσίαν ἄγρυσαν· παρῆλθον ὁ καιρὸς, ἐγένετο δευτέρα καταγραφή καὶ πάλιν οὐδεὶς λόγος περὶ γεφύρας γίνεται· ἐπέφθηνεν ὁμοῦ τὴν ἀπάτην, καθ' οὓς μῆνας ὁ ὑπάλληλος δὲν ἔχει ἐργασίαν τὸν σεργιανίζει ἡ Κυβέρνησις μας καὶ τὸν πληρόνει ἀδρά, διότι παυθεὶς προδίδει τὸ μυστικόν. Αἴσιον μέλλον.

Ὁ ἐξῆς διάλογος ἐγένετο μεταξύ ὑπαλλήλου τῆς ἀκριδος καὶ τινος χωρικοῦ, εἰς Μεσσαορίαν.

Υπ. Ἀπῆντησας ἐν τῇ ὁδῷ χθὲς ὑπαλλήλους τῆς Κυβερνήσεως;

Χωρ. Ἴναι μουσιῶ εἶδα προχθὲς κάτω τῆς στὸν κάμπον δρῶ τρεῖς πάλλους.

Υπ. Καὶ διατί δὲν προσεκάλεσας αὐτοὺς ἐνταῦθα;

Χωρ. Ὁ λόος δηλοῖ εἶχα λην, δουλειὰν τζὲν ἠμπόρησα νὰ τοὺς φέρω.

Υπ. Εἶχον καὶ πῖλους;

Χωρ. Πολλοὺς πολλοὺς πηλοὺς ἐν-εἰσεν γιατί ἄλλια νερά προχθὲς τὰ κάμην.

Υπ. Ἐπορεύοντο εἰς Γαδουράδες πρὸς εἰσπραξίν, ἔτζι εἰ;

Χωρ. Οἱ τζάνουμ εἶχα γάδαρον ἀμμά ἦτον φορτωμένους.

Υπ. Θέλεις ὀχυρωθῆ καὶ ἐφοδιασθῆ βεβαία ὅταν ἐπιστρέψουν;

Χωρ. Ἄκουσε τζὲ τ' ἀφεντικὸν, ἄσσερον; οὐλον κιντάρι τρῶει ἀμμά ἐπόστρεψεν ὁ λύσσιανος κατὰ τὸν λόον σου.

Κρινάτω ὁ ἐχέφρων

Ἐκ Μεσσαορίας τῆ 12 Ὀβρίου 84.

Κύριε Συντάκτα!

Πιστεύομεν κ. Συντάκτα ὅτι ἡ Κυρά Κυβέρνησις ἀποστέλλουσα ὑπαλλήλους εἰς οἰονδήποτε ἔργον τῆς τὸ παράπαν ἐπιτάττει αὐτοῖς νὰ ἦναι αὐθάδεις, ἐγώσται καὶ ὕβρεολόγοι εἰς τε τοὺς περὶ αὐτοὺς καὶ πρὸς οὓς τὸ ἔργον αὐτῶν συνεχεται, ἀλλὰ μᾶλλον συνκινεῖ τούτους, πεποιθᾶμεν, νὰ ἦναι πρᾶξις καὶ νὰ παρέχωσιν, ἐφ' ὅσον δυνατὸν ἐστὶ, τοῖς πελάταις αὐτῶν πλείονας εὐκολίας. Πρὸς τὴν ἐντολήν ὁμοῦ ταύτην τῆς Σ. Κυβερνήσεως ἡμεῖς σήμερον κακῶς ὑποφέρομεν ἀπὸ τὰς ὕβρεις, αὐθάδεις ὁμᾶς καὶ ἀδιαφο-

ρίας τοῦ Ναζίρου τοῦ διαμερίσματος ἡμῶν κ. Ἀρμενίου . . . ὁ ἴποιος ἀδύνατον νὰ μὴ ἐξυβρίσῃ διαφορογλώσσως εἰς οἰονδήποτε πρὸς αὐτὸν ἀποτεινομένην ἐρώτησιν ὑφ' ἐνός ἔττω καὶ εὐπολύπτου γεωργοῦ. Τοῦτο περὶ ποιεῖ τιμὴν θεβαίως εἰς τὴν Σ. Κυβέρνησιν, ἐὰν οὕτως ἐντέλλεται αὐτῷ. Θέλομεν δὲ δημοσιεύσει καὶ τὸν κανονιστὸν τοῦ συναιτοῦ τούτου Ναζίρου, ἀφορῶντα περὶ τοῦ βουλομένου νὰ λάβῃ παρ' αὐτῷ θέσιν, ἐὰν καὶ πάλιν ἐξακολουθήσῃ τὰ συνήθη· κάμε Κυρά Κυβέρνησις μίαν μετᾶθεσιν γενικὴν, δηλ. καὶ Ναζιρῶν καὶ Μειμουράδων καὶ Κολτζιδῶν διὰ νὰ ἀποφύγῃς σὺ τε τὰ παράπαν καὶ ἡμεῖς τὸ ἄχθος τοῦτο τῆς γῆς.

Ἐκ Μεσσαορίας τῆ 12)24 Ὀβρίου 84.

Κύριε Συντάκτα τῆς "Σαλπικτος".

Πολλοὶ ἐκ τῆς σημερινῆς νεολαίας ἤρχισαν τὸ περιφρημον ἐπάγγελμα (χαρτοπαιγιον) πωλοῦντες ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ των τὰ ἐνδύματα ἀπὸ τὴν ράχην των, ἀμα δὲν ἔχουν χρήματα· μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς πράξεως, (ἐπειδὴ τὰ κρασία εὐρίσκονται ἐντὸς τῶν οἰκιῶν κλειδομένα) οἱ κερδίζοντες ἀγοράζουσι κρασί, καὶ οἱ ζημιονόντες πορεύονται ἐλευθέρως εἰς τὰς οἰκίας τῶν κατοίκων καὶ φέρουσι ὄρνιθας καὶ πίνουσι τὸ κρασί· ἀρά γε ἀμα μεθύουσι αἱ ὄρνιθες πηγαίνουσι πάλιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν κυρίων των; εἴθε ἡ Σ. Κυβέρνησις νὰ ἐλάβανε μέτρα τινὰ πρὸς καταδίωξιν τῆς αἰσχρᾶς ταύτης πράξεως, ἐπειδὴ ἡμεῖς οἱ δύστηνες χωρικοὶ δὲν δυνάμεθα νὰ τιμωρήσωμεν τὰ τέκνα μας, διότι φοβούμεθα τὸ τζακιλοῦδιον . . .

Ἐξ ἐκείνων οἵτινες ἔχουν τὰ τέκνα των εἰς τὸ Σχολεῖον ἀμα φθάσῃ ἡ τριμηνία ἢ ἑξαμηνία καὶ ζητήσωμεν χρήματα, ἀμέσως τὰ τέκνα των λησμονοῦν τὸν δρόμον τῆς σχολῆς τοῦ χωρίου μας, καὶ λαμβάνουσι τὸν δρόμον τῆς σχολῆς τοῦ Κτήματος· διατί ἀρά γε;

12 Ὀβρίου 84.

Ἐξ Ἱεροῦ Κήπου (Πάφου.)

Φίλε Σαλπικτά! (Λευκωσία 1 Ὀβρ. 84)

Καταχωρίσατε παρακαλῶ εἰς τὸ φύλλον σας τὸ ἐγκλειστον ποίημα πρὸς Μητριαν ποιηθὲν ὑπὸ τῆς Κας. Πολυξένης Λοιζιάδος Διευθυντριάς τοῦ Παρθεναγωγείου Λεμησοῦ. Τὸ ποίημα τοῦτο δημοσιευόμενον πιστεύω, ὅτι θέλει ὠφελησεί.

Τῇ φίλῃ μου Ἀμαλία.

Περίλυπα τρεῖ ὄρφανὰ μὲ μάτια δακρυσμένα
Γῆν ἀγκαλιὰ τῆς μάνας τους ζητοῦσι τὰ καυμένα!

Ἡ μάνα τους—βουλή πικρά!—στοὺς οὐρανοὺς κρυμμένη
Τηρᾷ τὴν γῆν τὴν ἄχαρη . . . καὶ ἐκείνη δακρυσμένη!

Κτυπᾷ τὸ στήθος σιγαλὰ μὴ ἄγγελοι ξυπνήσουν

Μήπως τὰ δάκρυα τὰ πολλὰ τὸν Πλάστην παροργίσουν.

Μάνα τους! σῶπα! — Ἄν εἴξευρες! — Ἄγγελος στὴν ζωὴν τους

Μορφὴν ἐνδύθη μητριᾶς κοντὰ εἰς τὴν στρωμνὴν τους.

Πῶς ἀγρυπνεῖ σὰν πάσχουσι χλωμὴ εἶν' ἡ θωριά της;

Καὶ πῶς τ' ἀπτέρωτ' ὄρφανὰ θερμαίν' ἡ ἀγκαλιὰ της;

Σὰν μάν' ἀγρύπνητη καὶ αὐτὴ! μὲ χεῖλην ζηραμμένα

Πότε στὸ πλάγι τ' ὄρφανοῦ μὲ μάτια στηλωμένα,

Καίᾳ πότε ἀκροποδητὶ τὸ ὄρφανὸ σκεπάζει . . .

Καὶ ἀφουκρᾶται μὴ πονῆ ἢ μὴ ἀναστενάξῃ!

Τρεμουλιασμένη δε βαστᾷ τὸ φάρμακον νὰ δώσῃ

Μὴ τ' ὄρφανό σου τῆς βλαφθῆ! πῶς τρέμει νὰ τὸ σῶσῃ!

Ἄν εἴξευρες, ὦ μάνα τους, μ' ἀμάρταντο στεφάνι

Ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ποῦ μάνας χεῖρ φθάνει.

Ὡ θὰ τὴν ἐστεφάνωνες! καὶ τοῦ θεοῦ τὸ μάτι

Θὰ δάκρυζεν ἀπὸ χαρὰν καὶ αὐτὸς θὰ τὸ ἐκράτει! . .

Ἡ ἀγκαλιὰ σου θ' ἀνοίγε νὰ τὴν σφιγκταγκαλίση

Τὴν Ἀμαλίαν πώγεινε μάνα πρὶν νὰ γεννήσῃ!

Ἄγθοῦν τὰ ἄνθη στοὺς δρυμοὺς εἰς τοῦ χειμῶνος πάλιν

Ζωογονεῖται τ' ὄρφανὸ εἰς μητριᾶς ἀγκάλην!!!

Εὐρύχου 21 Αὐγούστου 1884.

Η. Λοιζιάς.

Αἶνιγμα 33.

Τὰς ἀρετὰς ὡς κάτοπτρον σαφῶς ἀπεικονίζω
τὸ ὄνομά μου ἐξ ἀπλῶν ἐγὼ συναπαρτίζω
Γραμμάτων πέντε καὶ ἂν ποθῆς τὰνάπαλιν
νὰ μ' εἰπῆς,

θὰ μ' ἴδῃς ἀμετάβλητον τὸν ἑαυτὸν σου τήκεις.

Ἐκ Μεσσαορίας Ω. Ἀκάμας.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΝΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἢ ΚΥΠΡΟΣ ἐν Λευκωσίᾳ.